

просто полудява и зела да вика: "Има ли мъже тука и събрала, колкото мъже с чумагите, (чумага- туй е овчарски боздуган) то е било най- страшното оръжие- никакъв ятаган, никакъв калъч ни можи да го спре. И тогаз те ги отблъскват. Обаче тя като повела да излезат отвън оградата да са бият и в тоз момент са задал Инджето. И като видял камара от трупове, спрял коня, а тя му казала: "Не тъ ли й срам, зимята да ни тъ побере, своята вяра ни гледаш, ами затриваш вярата си." И той тогаз клетва дал, чи вечи няма да бастисва български села.

И тогаз са връща в Жеравна, където минава вечи като мирен човек и като излязъл от селото надолу видял, чи по нивите работят хора. Жените като видели, чи той идва, фърляли мотиките и хукнали да бягат в гората. А той отишъл при един от мъжете и питал: "Защо избягаха жените." "Ами, те помисляха, чи Инджето идва и затуй." "Ами, ти виждал ли си Инджето." "Абе, рекъл, де съм го виждал, който го й виждал жив не е останал. Ний в селото си виками защо нямаме един човек като него, нека да ни стриже и да ни дои, ама и от вълци да ни пази." И тогаз Инджето слязъл от коня и сложил на всичките мотики по една жълтица и рекъл: "Аз съм Инджето, момче, от днес нататък аз клетва съм дал, чи български села няма да бастисвам. Ако иска вашто село да са увери в меня, да изберат най- хубавата мома в Жеравна и да я пратят с една стомна за вода в Ямбол на Бакаджика да иде, да си налее вода и да са върни. Ако тя бъде спряна някъде или записана за нещо, аз отговарям." И тогаз тръгва към него край.

В Урумкьой му й гърмяно на Индже. Тогаз кмета събирал данъците на онуй село и искал да ги носи в Цариград. А селото искали тез пари да си останат за селото, да направят нещо за селото. Той не са съгласявал и те няколко човека намерили Инджето и му казали каква й работата- да доди да го спре. И Инджето идва със хората си и като влизат в селото виждат къде е къщата на кмета- разхлопали са, развикали са да излезе кмета. Кмета като го вижда Инджето, гръмва и го разстреля. И те го зимат с ина черга да търсат къде да го лекуват, а той казал: "Няма да ма оставати в селото, да ма изнесети извън селото в гората има ина колиба, там ина жина живей и тя лекува с билки, тя ши ма излекува." И го завели там и жената рекла: "Много тежко му й положението, ама каквото мога всичко ша напрая да му помогна." И го укривала там никой да не го види, щото хората ходели при нея за помощ. Като са разделят с четата казал: "Тука долу до пътя да направите един гроб и ша сложити кости вътре и ша сложити паметник, че тук почива Инджето да ни търсат, а вий много няма да са проявявати".

И тъй тръгнала работата и той кат са излекувал и питал. Хората вечи видели гроба и знаят, чи й умрял. И сига да идиш ни мож никой убеди, че не е умрял там Инджето. И като пооздравял той рекъл на жената: "Имам два въпроса към тебя- ти като помагаш толкуз на хората защо седиш в гората и можиш ли да ми